

rok na vzájemné plnění. Doplnění jednání, jež rekursní soud nařídil, vycházejí z jiného právního názoru, není třeba, i bylo rozhodnouti, jak se stalo.

### Čís. 7438.

**Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).**

Byla-li manželova žádost o rozlukou podle § 16 rozl. zák. původně zamítnuta a žadatel odkázán na pořad práva, ježto manželka nesouhlasila s rozlukou, za sporu pak oba manželé prohlásili, že souhlasí s dobrovolnou rozlukou, načež manžel vzal žalobu o rozlukou zpět, není nesouhlas manželky s napotomní žádostí manželovou o rozlukou na závažu povolení rozluky.

(Rozh. ze dne 22. října 1927, R I 909/27.)

Žádost manželova, by byla povolena rozluka manželství, rozvedeného od stolu a lože dne 21. února 1922, byla oběma nižšími soudy zamítnuta, ježto manželka s rozlukou nesouhlasila.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a uložil prvému soudu, by pomina důvod, z něhož zamítl žádost navrhovatele za rozlukou, po případném doplnění znovu rozhodl.

### Důvody:

Pravda, že musí souhlas s rozlukou podle § 16 zák. rozl. dán býti, má-li býti účinným, teprv se žádostí za rozlukou nebo po jejím podání, avšak to se zde stalo a neprávem to nižší stolice přehlížejí. Usnesením ze dne 7. listopadu 1925 zamítl prvý soud žádost navrhovatelovu za rozlukou pro tentokráte a odkázal žadatele na pořad práva z důvodu, že manželka s rozlukou nesouhlasí. Žadatel pořad práva nastoupil žalobou o rozlukou podanou dne 30. března 1927, a došlo při jednání o ní ke smíru ze dne 7. května 1927, v němž obě strany prohlásily, že souhlasí s dobrovolnou rozlukou, tedy s rozlukou, která prvé pro nedostatek manželčina souhlasu byla odepřena, a žadatel vzal pak žalobu za souhlasu manželky zpět. Na to navrhovatel podal dne 11. června 1927 projednávanou žádost za rozlukou, kterou dokonce, ač toho nebylo třeba, zástupce manželky spolupodepsal, a na to při roku dne 20. června 1927 manželka přece zase prohlašovala, že nesouhlasí. Tak nesmí se jednat, to neodpovídá loyaltě povinné k odpůrci, toho bezelstnost nestrpí. Žádost za rozlukou byla již jednou podána a po podání jejím byl udělen souhlas. Nevadí, že byl udělen nejen až po podání, nýbrž dokonce až po jejím zamítnutí, nýbrž rozhodno je jen, že nebyl udělen předem, již před jejím podáním. Zákon chce souhlas udělený po podání žádosti jen proto, by nebyl udělen nerozvážně, by potom strana nelitovala pozdě, ale když žádost již byla projednávána a musilo pro nesouhlas manželky dojít až

k žalobě a nyní v jednání o žalobě souhlas udělen, musila manželka dobře věděti, co činí, a neměla souhlas udělovati než po důkladném rozmyšlení, neboť manžel měl všecko právo, nyní na její slovo spoléhati, zvláště když narovnání se stalo a souhlas tedy dán proto, by spor o rozluku byl ukončen, pročež žadatel vzal žalobu právě také zpět. Neuznati nyní tento souhlas za účinný, bylo by manželku v jejím počínání, kterým důvěru druhé strany v její dané slovo zklamala, podporovati, což soud jako strážce bezelstnosti v právním styku nikdy nesmí.

### Čís. 7439.

**Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).**

**I manžel, jenž byl uznán v rozsudku, vyslovujícím rozvod manželství od stolu a lože, vinným na rozvodu, jest oprávněn domáhati se rozluky podle §§ 15 a 16 zák.**

**Předpisu § 17 zák., že výrok o vině jest převzítí do usnesení povolujícího rozluku manželství z rozsudku, vydaného ve sporu o rozvod téhož manželství, dlužno použiti obdobně i v případě rozluky podle § 16 zák. Třebas bezúspěšná (dovolací) stížnost do usnesení, povolujícího rozluku navrhovala pouze zamítnutí žádosti za rozluku, dlužno z úřadu převzítí výrok o vině do usnesení, povolujícího rozluku.**

(Rozh. ze dne 22. října 1927, R I 924/27.)

Soud první stolice povolil k žádosti manžela rozluku manželství, rozvedeného od stolu a lože rozsudkem ze dne 1. března 1910. **Důvody:** Manželství bylo před 13. červnem 1919 soudem za rozvedené prohlášeno; není tudíž nutno zjišťovati nepřekonatelný odpor. Od rozvodu uplynula již více než tři léta, aniž strany obnovily manželské spolužití, což zjištěno obsahem rozvodových spisů a výsledkem stran. Z tohoto důvodu nebylo třeba zvláště zjišťovati ani vzájemný nepřekonatelný odpor ani rozvážnost činu (§§ 15 a 16 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.). Manželka sice prohlásila, že s rozlukou manželství nesouhlasí, avšak vzhledem k tomu, že v tomto případě od rozvodu uplynula více než tři léta, není k rozluce třeba souhlasu druhého manžela a nebylo proto k prohlášení tomu přihlíženo (§ 15 písm. a) druhý odstavec cit. zák.). **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Pokud jde o výtku stěžovatelčinu, že neměla býti rozluka povolena proti vůli manželky, protože rozvod manželství byl vysloven z viny manželovy, nebo, že měla býti aspoň okolnost ta v usnesení výslovně vytčena, nelze s názorem tím souhlasiti a stačí ve směru tom odkázati na rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 579 a jeho odůvodnění, kdež dotyčná otázka byla rozhodnuta.